

BOGOLJUB

TUJINI

Štev. 11., Leto II. **VERSKI TEDNIK** Nedelja, 14. septembra 1947.

ZNAMENJE PONIŽANJA IN POROŠTVO SLAVE

(k prazniku povišanja sv. križa, 14. sept.)

PRED 1900 LETI. Na Kalvariji stoji križ. Na njem je razpet Sin božji. Prostovoljno je sprejel težko in sramotno trpljenje. Težko in hudo je telesno trpljenje. Pribit je na nogah, rokah, glava kronana s trnjem, telo vse razbito. Pogled na križa = nega je pogled na umazano krvavo truplo, ki je bolj črvu kot človeku podobno. Bolj kot vse telesno trpljenje ga muči dušna žalost. Ve, da trpi po nedolžnem; ve, kako so bili čisti njegovi nameni, s katerimi je delal med svojim ljudstvom: delil dobrote, bolne ozdravljaj, lačne nasičeval, žalostne tolažil, mrtve obujal. Ljudje so vreli za njim. A sedaj? Vse je proti njemu. Celo najbližji - apostoli so ga zapustili. Edino Mati z maloštevilnimi zvestimi vztraja pri Njem. Ob križu se divje krohotajo sovražniki: judovski voditelji, judovski duhovniki, farizeji, ljudstvo. Posmehujejo se mu: "Drugim je pomagal, sam sebi ne more pomagati. Zaupal je v Boga, naj ga zdaj otme, če mu dobro hoče; saj je rekel: Sin božji sem." Nasprotniki se vesele zmage nad prej vsemogočnim in nad vse priljubljenim Jezusom. Kristus je premagan. Križ živo, krvavo dokazuje, da je zmaga nad Kristusom popolna, Kristus popolnoma uničen in premagan.

Še več: Bog Oče je nad Kristušom dopustil še večje ponižanje. Naj se le hudobni svet veseli svoje zmage, da bo zmaga križa tem veličastnejša. Na križu doživi Kristus za nas neumljivo ponižanje in trpljenje. Jezus čuti, da ga je celo sam nebeški Oče zapustil. Iz srca privre žalostna beseda: "Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil." Kristus je tako na križu popolnoma ponižan in strt.

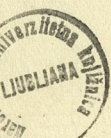
Svet se raduje, veseli, vriska, da je uničen Kristus in uničeno tudi njegovo delo. Križ na Kalvariji je znamenje zmage nad Kristusom!

VELIKONOČNO JUTRO. Komaj zarja naznani nov dan, že Kristus naznanja svetu zmago nad vsemi nasprotniki. Grob je prazen in odprt. Kristus živi, nikoli več ne umrje. Križ, ki je bil pred nekaj urami Njemu in njegovim v sramoto, je postal Kristusu in njegovim zvestim znamenje zmage in življenja.

OB KONCU SVETA. "Takrat se bo prikazalo znamenje Sinu človekovega nebu in takrat se bodo jokali vsi rodovi na zemlji: in videli bodo Sina človekovega priti na oblakih neba z veliko močjo in slavo."

Križ - znamenje Sinu človekovega - bo spremljal Kristusa k sodbi ob koncu človeške zgodovine. Znamenje križa bo plapolalo ob vesoljni sodbi nad vsem človeštvom. Križ bo znamenje zmage Kristusove nad vsemi nasprotniki in bo znamenje veselja Kristusu zvestih.

Takrat bodo Kristus^u zvesta srca hvaležno pela: Molimo Te, Kristus, in Te hvalimo, ker si s svojim križem svet odrešil.



Ali verujem v zmago križa? Ali hočem svoje križe vsak dan pridružiti Kristusovemu križu?

Ali mi je Kristusov in moj križ - nespamet? Potem mi ne bo v rešenje ne Kristusov, ne moj križ!

Kristus je svet, tudi mene, odrešil ne toliko z besedo, še manj s čudeži, ampak s križem. Križ je za nas vir rešitve in veselja in zmagoslavja! Se le po velikem petku je zasijalo velikonočno jutro. Brez Kalvarije ni Velike noči. Brez križa ni vstajenja.

Ali tudi v teh begunskih časih verujem v zmago križa? Ali mi moji križi ne trgajo pogleda od Križanega?

Ti, oče, ki trpiš v begunstvu - v taborišču ali zunaj njega - v skrbi za družino. Morda imaš družino pri sebi, morda si ločen od nje. Kako se oziraš na križ? Ali so tvoji križi, ki jih večkrat tako skrivaš, pa so vendar mnogokrat tako bridki, da režejo srce, ali so ti v blagoslov? Ali združuješ svoje križe s Kristusovim v trdnem upanju, da tudi za tvojimi križi prisije sonce veselja? Saj trdno veruješ: ako bomo s Kristusom trpeli, bomo tudi z Njim zmagali!

Ti, mati! Koliko skrbi si imela z otroci, a tako morečih še nikoli kot ta leta. Sina so ti ubili, nekaj otrok je ločenih od tebe. Bojiš se za vse in za vsakega. Dokler veš za vsak otrokov korak, si še nekam mirna. A, če otrok hodi svoja pota, kako te boli! Skrb za bodočnost ti trga srce. Ne veš, ali te bodo otroci vedno ubogali in hodili tudi v tujini po pravih potih. Velik križ ti je naložil Gospod. A ob križu Gospodovem veš: Kogar Bog ljubi, tega tepe. Če boš ob Kristusu nosila svoje križe in skrbi, boš tudi z Njim s svojimi otroci kraljevala.

In ti, fant! Dom si zapustil. Morda si pri starših, morda si čisto sam. Kadar misliš na svoja leta, veš za marsikatero bridkost. A mlad si še, močan, trden, odločen. Trpljenje, težave te ne stro, ampak še bolj utrdijo. Kristus je v najhujšem trpljenju vedel, da pride za trpljenjem veselje. Tudi ti, fant, zaupaš, da bo sonce tudi tebi in drugim zasijalo. Zato ne obupuješ. Kadar ti bo težko, spomni se križa na Kalvariji in praznega groba, iz katerega je vstal zmagoviti Kristus. Za križem, ako ga nosimo veselo, odločno, pride veselje!

In ti, dekle! Kako lepo si sanjala o sreči in veselju družinskega ognjišča! Viharji časov so ti prekrižali načrte. Polno skrbi imaš. Trpiš iz dneva v dan. Morda si v taborišču, morda si zunaj taborišča, kjer tvoje bolečine še manj razumejo. Večkrat obupuješ, sita si teh razmer. Nikjer ne vidiš izhoda. Moliš, pa se ti zdi, da nebo ne sliši tvojih obupnih klicev. - Veruj, dekle, v zmago križa! Kristusu pridruži svoje križe. Kristus je zmagal, tudi ti boš uživala plačilo križa, ako boš s Kristusom verovala, da pride za velikim petkom velika noč!

Praznik povišanja sv. križa naj v vseh nas utrdi vero v zmago križa po geslu trpečega in tako preskušanega nadpastirja

KRIŽA TEŽA IN PLAČILO.

=====

PAPEŽ KRŠČANSKEMU SVETU! Januarja meseca tega leta se je papež v nekem svojem govoru obrnil na vse vernike sveta, v katerem poziva moške in žene na boj za krščanstvo! Dobe-
sedno pravi: "Krščanska vera našega časa je morda danes najbolj ogrožena, odkar krščanstvo obstoja".

ŽIVELA JE MATI BOLEČIN



Ob misli na Marijo se spomnimo navadno lepe Device, oblečene v dolgo belo snežno haljo, stoječe na zemeljski krogli in obdana od belih oblakov. Glavo ji obdaja zlat sij in venec dvanajsterih zvezd. Roke ima pobožno sklenjene k molitvi in oči povzdignjene navzgor. V duši jo imamo naslikano približno tako, kakršno je pred sto leti v prikazni ponovno videla blažena Bernardka v Lurdu.

In to Marijo imenujemo mater žalostno! Ta-Marija, da bi bila mati žalostna! Ni sledu o kakšni žalosti. Narobe, vsa je srečna, vsa blažena. Moč hudega se tukaj končuje. Do nje nima dostopa nobeno trpljenje, nobena žalost, nobena skrb in nobeno pomanjkanje.

Tako Marijo največkrat upodablja jo umetniki, tako opevajo pesniki, k taki se obračamo v svojih molitvah, o taki navadno govorijo govorniki. Taka podoba Matere božje se je tudi nam vtisnila v dušo. In čisto prav je tako. Taka Marija tudi resnično je. Saj je v nebesih in še na odličnem mestu v nebesih. - Taka bo Marija večno ostala.

Tako je Mariji zdaj; včasih pa ji ni bilo tako. Tudi Marija je nekdanj živela na zemlji, prav na tej zemlji kakor mi, le dežela in čas je bil drug. Gledala je prav to sonce in zvezdnato nebo kakor mi. Prav ta, le še drugače kamenita in skopa zemlja ji je dajala življenskih potrbščin kot nam. Tudi ona je živela med ljudmi, med dobrimi in hudobnimi, kakor moramo mi. Tudi ona je imela skrbi in težave, še večje kot mnogi izmed nas, ki nas je božja Previdnost določila, da moramo živeti v časih izrednih preizkušenj.

Zdaj vsa srečna Marija - na zemlji ni bila srečna, saj tako gotovo ne, kakor ljudje navadno srečno življenje na zemlji razumejo. Trdo je bilo življenje Matere božje na zemlji. Žalost ji je bila v življenju na zemlji pogostna obiskovalka.

Kaj pa je žalost? Vsi smo jo že doživeli, povečini že večkrat. Je to neprijetno, težeče in moreče občutje nad nečem hudim, ki nas je zadelo, ali pa nad nas prihaja, pa se mu ni mogoče izogniti. Žalost je redno v duši. Je neko stanje duše, trpljenje in bolečina duše. Zlo pa, ki žalost povzroča, je lahko duhovne ali telesne narave. Duša in telo sta tako tesno med seboj povezana, da vse, kar se telesu godi, najde redno odmev tudi v duši. Vsako zlo, naj bo duhovno ali telesno, povzroči žalost šele, ko ga človek spozna in se ga zave. Človek nosi v sebi dalj časa zlo, nevarno, neozdravljivo bolezen, pa je vseeno vesel. Ima zlo, pa se ga ne zaveda. Ko mu pa zdravnik bolezen odkrije, ko se zla zave, postane v hipu žalosten. Nekaj neprijetnega in težkega mu je leglo v dušo.

Vsako zlo, dušno in telesno povzroča v duši žalost, ta v duši ne počiva ampak vpliva nazaj na dušo in telo, na dušne in telesne zmožnosti. Najbolj vpliva seveda na dušo, saj prav v tej je, prav njo razjeda. Dušne zmožnosti, razum in volja, sta prizadeti, ne moreta več v redu delovati. Razum otemni. Žalosten človek postane v mišljenju truden in len. Ne ljubi se mu misliti. "Kjer je žalost,

tam je topost." Sir. 21, 15. "Zadremala je moja duša od žalosti" Ps. 118. Enako je z voljo. Nima več nobene moči. Žalostnemu človeku se nič ne ljubi. Nič ga ne veseli. Do vsega je ravnodušen. "Žalost moža pobije, dobra beseda ga razveseli" Sir. 25, 7.

Dobra nagnenja v žalostnem človeku splahnijo, slaba dobijo vso moč. Vse to je z v zvezi z oslabitvijo volje. Človek, ki je trezno živel, je v veliki žalosti začel pijančevati, se predal igranju, zapravljanju, razuzdanem življenju. Koliko ljudi je že žalost iztirila in pogubila.

Žalost v duši vpliva tudi na telo. Žalost je neka motnja, nepravilno stanje v duši, ki se mu narava upira. Ker pa je motnja v duši in ker duša vodi tudi delovanje telesa, zato povzroča tudi motnje v telesu. Živčevje je razburjeno, gibanje srca ovirano, zato je tudi obtok krvi neenakomeren, kar se kaže v nenavadni rdečici ali bledici na obrazu. Vse to sproži navadno delovanje solznih žlez, človek joka, "Solze toči moja duša od žalosti" Ps. 118. Čim težja je žalost, tem večji je nered v telesnem delovanju. "Žalost pospešuje smrt, ohromi moč in žalost v srcu upogne tilnik!" Prič. 38, 19. "Veselo srce napravi starost cvetočo, žalostna duša izsuši kosti." Preg. 15, 12. Ljudska modrost pravi, da v težki žalosti ni dobro ne jesti ne piti. Zelo usodno tudi navadno vpliva težka žalost matere na še nerojenega otroka.

Ni človeka, ki bi bil tako srečen ali pa tako brezčuten, ki bi v teku svojega življenja znova in znova ne občutil žalosti v duši. Celó Jezus je po svoji človeški naravi doživljal žalost. Po Lazarjevi smrti je Jezus prišel v Betanijo. "Ko jo je (Marijo Lazarjevo sestro) tedaj Jezus videl, da joka in da jokajo Judje, ki so prišli z njo, se je v duhu raztožil; in zadrhtel je ter rekel: "Kam ste ga položili?" Reko mu: "Gospod, pridi in poglej!" In Jezus se je zjokal. Jan. 11, 24. Na cvetno nedeljo je Jezus iz Oljske gore slovesno jezdil proti Jeruzalemu. "In ko se je približal je zagledal mesto, se je zjokal nad njim in rekel: "O, da bi bilo spoznalo tudi ti na ta svoj dan, kaj ti je v mir." Lk. 19, 41-42. Bilo je pri zadnji večerji: "Po teh besedah se je Jezus zgrozil v duši in je zatrdil: "Resnično, resnično, povem vam: Eden izmed vas me bo izdal." Jan. 13, 21. Na Oljski gori je rekel apostolom: "Moja duša je žalostna do smrti. Ostanite tukaj in čujte z menoj." Mat. 26, 38. Ko je Jezus visel na križu: "se je ob šesti uri stemnilo po vsej zemlji do devete ure. Okoli devete ure je zaklical Jezus z močnim glasom: "Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil." Tudi v Jezusovi duši se je stemnilo. Dušo mu je zagrnila težka žalost. Čutil se je strašno zapuščenega.

Tako se je v življenju na zemlji godilo celó Jezusu. Niti pri njem žalost ni napravila nobene izjeme. In iz Jezusove žalosti je izvirala žalost Marijina. Ko bi Jezus ne bil žalosten, bi tudi Mariji ne bilo treba v življenju žalovati. Vzrok Jezusove žalosti pa je bila hudobija, greh, ki je s tem postal tudi vzrok žalosti Marijine in v katerem je izvir vse žalosti na svetu. To je Mariji čisto določno povedal stari Simeon, ko je v templju vzel štirideset dni starega Jezusa v naročje: "Ta je postavljen v padec in vstajenje mnogih v Izraelu in v znamenje, kateremu se bo nasprotovalo - in tvojo lastno dušo bo presunil meč."

Prišel je, da bi od sveta odvzel greh, da bi ga odstranil. Grehu in hudobiji bo šlo za obstanek, zato se mu bosta postavila nasproti, se bosta z vso svojo temno silo zoper njega borila. Herod, farizeji, pismouki, grehom vdano judovsko meščanstvo, Ana, Kajfa in Pilat, to so samo vidni osebni predstavniki, tistega nevidnega greha in hudobije, ki je ves čas v boju zoper njega. To je bolelo Jezusa, to mu je povzročalo trpljenje in žalost. In Marija je bila njegova mati. Tudi ona je občutila v duši vse to, kar občuti vsaka

dobra in skrbna mati ob trpljenju svojih otrok. Marija je bila v življenju žalostna zaradi svojega materinstva, zaradi Jezusa, zato o njej nikoli ne govorimo kot o žalostni devici, ampak vedno le o Mariji, Materi žalostni.

Vsaka dobra krščanska mati je sestra Marijina, kakor so njeni otroci bratje in sestre Jezusove. Sestre Marijine so dobre krščanske matere tudi po žalosti. Njihove otroke svet sovraži. Ne mara jih, nasprotuje jim, preganja jih, morda celo streže po življenju. Ali je mogoče? Tako so pazile na svoje otroke, tako skrbno in vestno vzgajale. Samo to so želele, da bi bili dobri, da bi jih bil Bog vesel, da bi bili ljudem v korist in njim samim v veselje. Pa kaj se je zgodilo? Njihovi otroci trpijo, so žalostni. Zakaj? Dobri so. Verni so. "In vsi, ki hočejo v Kristusu Jezusu pobožno živeti, bodo preganjani." 2. Tim. 3. Takih svet ne mara. Hudobija in greh take sovraži. Čuti se od njih ogrožene. Čim boljši so, tem nevarnejši so hudobiji in grehu in tem bolj jih sovraži. Če se čuti dovolj močna, postane hudobija brezobzirna. Nobenega sredstva se več ne ustraši. Tudi nasilja ne, ne mučenja, ne umora. Taka je pot hudobije skozi stoletja. In ta pot hudobije je zgodovina trpljenja, žalosti in solz dobrih krščanskih mater.

To so prave sestre Marijine v njeni žalosti. Zgodbo žalosti Matere božje v svojem življenju obnavljajo. Tudi mnoge slovenske matere teh časov so jo obnovile. "Mati žalostna je stala in pod križem je jokala, ko na njem je visel sin," poje lepa cerkvena pesem. To se je v tisočerihi primerih obnovilo v sredi dvajsetega stoletja na mučniških slovenskih tleh. Tudi te so morale doživljati in večkrat celo gledati krivične usmrtitve svojih najboljših sinov in hčera. Z mečem v srcu so tudi te, kakor svoj čas Mati božja pod križem, morale gledati in še gledajo, kako slavi zmagošlavje hudobija nad dobrim, pa si ne morejo nič pomagati. Kako to boli! Kako to reže in peče v duši!

Vendar to trpljenje in žalost ni prazno. Po nedolžnem trpljenju se svet očiščuje. In žalost nedolžnih je nujna spremljevalka tega trpljenja. To je tista žalost, na katero je mislil Jezus, ko je rekel: "Blagor žalostnim, zakaj potolaženi bodo." In drugič: "Jokali boste in žalovali, svet pa se bo veselil, vi boste žalovali ali vaša žalost se bo v veselje spremenila." Na Materi božji se je vse to dopolnilo. Kako se je vse obrnilo. Kakšen blagoslov so prinesli človeštvu prav tisti dogodki in dnevi v Jezusovem življenju na zemlji, ki so Mariji povzročali največ žalosti in bolečin. Tako je vedno na svetu. Nedolžno trpljenje in žalost, ki ga spremlja, je dobri stvari vedno v blagoslov. Tako bo tudi pri nas. Strašno je bilo in je še trpljenje in srce prebadajoče so bile dušne bolečine našega ljudstva, posebno naših mater, zato smo prepričani, da bo ta žalost, v obliki in času, ki ga je določil Bog, tudi našemu ljudstvu v veliko srečo in blagoslov.

BRATOM IN SEŠTRAM RAZPRŠENIM PO TUJINI

Mrzlo je ime tujina. To občutite prav posebno vi, ki sredi nje živite. Saj se je marsikdo privadil jeziku in ljudem in delu in navadam, vendar nikoli ne bo v srcu poln tisti predalček, kjer bi moralo biti "domače veselje". To mrzloto je treba čimbolj ogreti, trdo življenje v tujini čimbolj osladiti. Zato ne ostajajte sami. Če bosta le dva iste zemlje skupaj, pa bo življenje že polovico lažje. Zato porabite vsako priliko, da se snidete, porazgovorite, če vas je več še malo zapojete, da vam bo življenje prijetnejše. Tudi slovensko čtivo morda v takem času lahko skupno prebirate.

Pa še nekaj! Vsak izmed vas ima skoro gotovo tega ali drugega znanca v taborišču. Stopite z njim v zvezo, pisмено se po-razgovarjajte in boste videli, da vam bo vsako tako prijateljsko pismo posvetilo kot sončni žarek v mrzlo temino. In če bi bil kdo tako sam, da ne bi nikogar imel, mu pa "Bogoljub" poskrbel dobrega prijatelja, ki bo hotel osamljenemu bratu postati prijatelj po pismih.

Ne delajte si dni izgnanstva težjih, kot je treba, ampak olajšajte si jih kolikor se da z vezmi iz domačih krajev in ljudi. Tisti, ki čutite odgovornost za domačo kri v tujini, za žalost in nesrečo osamelih, poiščite v svoji okolici vse rojake in poskušajte imeti z njimi redne stike, pa še ostalo slovensko skupnost v taborišču, ki bi rada bila vsem domovina. v malem, obvestite, da bo po naših skromnih močeh pomagano vsakemu. Ne bojte se ne potov, ne pisanja pisem, ker s tem delate dobro domovini.

IZ MOLITVENIKA

STARE IN NOVE ZAVEZE - KNJIGA PSALMOV.

Psalm 8

(Božje veličastvo in človekovo dostojanstvo).



Gospod, naš Gospod, kako čudovito je tvoje ime po vsej zemlji, saj si razgrnil svoje veličastvo čez vsa nebesa.

Iz ust otrok in dojenčev si sebi pripravil hvalo svojim nasprotnikom nakljub, da uženeš svojega sovražnika in protivnika.

Ko gledam tvoje nebo, delo tvojih rok, luno in zvezde, ki si jih ti pritrdil: si govorim: kaj je vendar človek, da ga imaš v mislih? Kaj je človek, da tako skrbiš zanj? -

Saj si ga ustvaril le malo manjšega od angelov, s slavo in častjo si ga ovenčal; dal mu oblast nad deli svojih rok, vse si podvrget njegovim nogam: ovce in vseh vrst goveda in še divjačino na polju ptice pod nebom in ribe v morju: vse, kar se sprehaja po morskih stezah. Gospod, naš Gospod, kako čudovito je tvoje ime po vsej zemlji!

ŽIVLJENJE BOŽJIH OTROK

Verujem v sv. Duha...

"Ali ste sprejeli sv. Duha?" je vprašal sv. Pavel kristjane v Efezu. Oni pa njemu: "Saj še slišali nismo, da je Sveti Duh." (AD 19, 2).

Tudi mnogi kristjani današnjega časa bi morali dati isti odgovor. Leon XIII. v okrožnici o sv. Duhu (9.5.1897.) obžaluje, da imajo mnogi katoličani o sv. Duhu tako slabo znanje. Večkrat imenujejo njegovo ime v svojih molitvah, a njihova vera je obdana z neprodirno temo.

Kristus je glava skrivnostnega telesa, vsak katoličan je njegov ud. Sv. Duh pa je glava vsega organizma. Po sv. Duhu poteka življenje milosti od božje Glave v vse ude, ki so z njim združeni. "On je - kakor lepo pravi apostol - Duh, ki oživlja." (Rim VIII., 2) To je resnica, v katero obudimo vero v veroizpovedi, ki moli duhovnik pri sv. maši: "In v svetega Duha, ki oživlja".

Kdo je Sv. Duh?

Sv. Duh je tretja oseba presvete Trojice. S tem pa, ko pravimo, da je tretja oseba, ne smemo misliti, da je manj kakor prva ali druga oseba. Tri božje osebe so enake v vseh stvareh. Toda, ko jih n. št. evamo, moramo vedno ohraniti ta vrstni red, ker je ta vrstni red upravičen. Sv. Duh namreč izhaja iz Očeta in Sina. Imenujemo ga "sveti", ker je svetost sama; Duh pa, ker nima telesa. Duh pomeni v latinščini spiritus, to je piš; tisti, ki veje. Te besede gotovo ne moremo razumeti, ker je skrivnost, nekoliko nam pa IV. le ponazori, kaj je Sv. Duh.

Med Bogom Očetom in Bogom Sinom se dogaja podobna kakor v družini med očetom in sinom. Oče ljubi sina in sin očeta. Iz obojnih src se dviga isti duh, ki se združuje v enega in se imenuje ljubezen. Njuna želja je, videti in čutiti medsebojno ljubezen. Seveda je ljubezen med očetom in sinom preslabotna, da bi mogli z njo pokazati, kakšna je ljubezen med Bogom Očetom in Bogom Sinom. To je le slabotna prisposoba. Ta ljubezen je namreč živa, je oseba, ki lahko reče Očetu in Sinu: "Jaz sem vaša ljubezen" ali kakor jo imenuje Kristus: "Jaz sem Sveti Duh". To je vzrok, da razodetje pravi, da Sv. Duh izhaja iz Očeta in Sina kakor ljubezen.

ŠESTA KONFERENCA MEDNARODNEGA KATOLIŠKEGA ZDRUŽENJA ZA SOCIALNO

DELO.

Od 4. do 10. septembra se vrši v Luzernu (Švica) šesta konferenca Mednarodnega katoliškega združenja za socialno delo. Prijavilo se je 300 zastopnikov iz 20 dežel. Gotovo bo ta konferenca bolj resna in pomembna kakor pa konferenca v Caux-u (Švica), kjer je bilo zastopano nad 30 narodnosti različnih veroizpovedi. Po poročilu avstrijskega delegata je bila ta pisana družba v Caux-u bolj na počitnicah. Avstrijski delegat dr. Friderich Heer se v poročilu

o tej konferenci pod naslovom "Smehljaj iz Caux-a" sprašuje: "Kje pa so ljudje, ki bodo ta svet hoteli očistiti in mu dati zopet pravo svežost, moč in zdravje... Ali je res mogoče, da bo nekaj ljudi, ki so prijazni in dobre volje in ki zborujejo v dveh luksuznih švicarskih hotelih, sredi za Srednjo Evropo nerazumljivega bogastva kalorij, moglo prenoviti svet?"

LUČ NA DOTI DOMOV

(Nadaljevanje).

V Kristofovih prsih razbija srce s tako silo, da ga hoče raznesti. - "Tu je, tu je!" - Nobene besede ji ne ve reči, le po njeni roki seže. - Lavretka se ne brani. - Sama ne ve, kaj se godi z njo. - "Kako silno je podoben mojemu Kristofu." Kristof pa ve vse. Tudi to, da Švedi deklico hočejo dobiti v roke... in da je prišel čas za "jabolčno cvetje" - zdaj, ali nikoli!

"Ali veste, kaj se je zgodilo?" vpraša mladenič. Ta ji prikima in jo nedopovedljivo gorko pogleda. - "Vidite, bežati moram!" začne siliti proč. - "Švedi me bodo... Hitro mi povejte, ali še živi?... če pa je umrl, kje je njegov grob?" Kristof pa pritiska njeno roko na svoje mokre oči in sprgovori: "Moj grob je bilo tvoje srce!"

Popolna tišina! - Nad obema mladima dušama tam ob jezeru pa je začel visoko gori na nebu rdeti prvi oblaček v večerni zarji.

Lavretka pa skrivnostnega odgovora ni razumela. Potegnila je svojo vročo roko iz mladeničeva in ga nemo gledala. Tedaj objame Kristof dekle v svetlo beli obleki s svojimi rokami: "Lavretka, Lavretka, ali se spomniš... jabolčnega cvetja?"

"Jabolčno cvetje? Jabolčno cvetje? - Moj Kristof!" Zadnje besede so kar zamrle na njenih ustnicah, brez moči in besede mu pada v naročje. Veselje je bilo prehudo. Ves prestrašen vzame Kristof sladko breme na svoja kolena. Od veselja vroče lice pritiska na bloda Lavretkina lica. Samo par trenutkov je trajalo in Lavretka je že odprla svoje oči.

"Moj Kristof!" Nič več ni mogla reči od prevelikega nenadnega veselja. Glavico mu je naslonila na prsi. Vroče ji je začel poljubljati čelo in lica. - "Sedaj si spet moja... Maščevala si Mater božjo... Sladka Lavretka, sedaj si spet moja!"

Vstala je, ga pogledala, spet zajokala od veselja in mu rekla: "Nič več nisem mislila, da te bom še kdaj videla v tem življenju! Moj ljubi Kristof, ali si zares ti?"

Prijela sta se za roko in brez besede odšla v leseno kočico. Brezov stolček, na katerem je zadnjič sedela, je bil še vedno tam. Lavretka še vedno ne more verjeti, da je v Kristofovi bližini. Kar naprej se še držita za roki in si nemo zreta v oči. Čez čas se mu Lavretka nasloni na prsi in mu v preveliki sreči poljubi roko. Njeni svileni lasje se pri tem zapletejo v gube Kristofovega suknjiča. Šele sedaj se je s čudno jasnostjo zavedela vsega gorja in trpljenja, ki ga je moral prestati ubogi Kristof, da ji je za služil zgubljeno milost prave vere.

"Dragi moj, koliko si moral pretrpeti zaradi mene!" Mehko ročico mu dene okrog vratu in z lahno grozo opazuje strašno brazgotino na njegovem čelu.

(Dalje prihodnjič).

=====

Izdaja pisarna narodnega delegata papeške misije v Tristachu pri Lienzu.